

AJKAI VÁROSI MÚZEUM
szeretettel meghívja
Önt és kedves családját
1995 február 17-én 17⁰⁰ órakor

Kapolcsi Kovács Csaba
grafikusművész
kiállítására

A kiállítást megnyitja:
Csabai Tibor
grafikusművész

A „kétéletű” fiatalember

Kapolcsi Kovács Csaba grafikus művész kiállítása

Várákozom a Bakonyi Erőmű Rt. Bányászati Igazgatóságának hirdetőtáblája előtt, amelyen egy művészi kivitelezésű plakát Kapolcsi Kovács Csaba grafikus művész önálló kiállítására invitálja a művészet iránt érdeklődőket. Megemlítem a mellettem álló ismerősömmek, rámutatva a rajzra, hogy ugye milyen értékes emberek vannak közöttünk? Ismeri talán a művészt? – kérdezte. Ember, hát maga is úgy ismeri, mint én. Ő az a Kovács Csaba, aki a Bakonyi Erőmű Rt. Karbantartási Osztályán dolgozik. Nahát, ezt nem gondoltam volna – volt a meglepetést kiváltó válasz.

Ebből is kitűnik, hogy a két név mögött ugyanazt a személyt és mégsem ugyanazt az embert ismerjük. Évek óta tudom, hogy ez a kedves, tisztelettudó fiatalember, aki a hivatalos munkaideje alatt építésztechnikusként, az asztalosok, kőművesek, festők munkáját koordinálja „kettős életet” él. Annyi munka után este, ha kis családja körül elcsitulnak a zajok, ő „belép” egy másik világba, amely csak az övé, és amelyet saját maga épített, alakított ki magának. És ebbe a világba, amit megél képein, grafikáin, rézkarcain keresztül enged bepillantást.

Önálló kiállítása alkalmából mintegy 50 rajzot mutatott be a művészete iránt érdeklődőknek. Február 17-én délután a városi múzeumban Horváth Noéminek a hangulathoz illő halk gitárzenéje és éneke fogadta a művész szépszámu tisztelőit, majd Csabai Tibor, az Ajkai Grafikai Műhely vezetője méltatta a grafikus művész különös mesevilágát, amelyet mint „képíró” továbbít, közvetít felénk. E mesevilág megjelenítése, amelyben a művész oly otthonosan mozog – a méltatója szerint – arra szolgál, hogy figyelmeztessen bennünket:

„Mesélni kell, áttörni a százszor vissza-visszatérő ijesztő csendet, a villanylámpákkal, nappal, holdakkal csupán enyhíthető, de teljesen fel nem szívható sötétet, amely nap-nap után történjék bármi ránk ereszkedik.” Jó érzés megérkezni, utazni a mesevilágban a gondolatok szárnyán, ott is vannak riasztó boszorkák, széteső páncéllovagok, a magunk képzelete szülte kedvesen riasztó

alakok. Ám mintha mégis ott legtöbbször mi, a mesét átélők diadalmaskodnánk.

Ebben a különleges világban szerzett élményeink segítenek elviselni a mindennapok valóságát. A magyar nyelvnek több kifejezése is van azokra, akik a „normálisaktól” eltérően a mese, az álmovilág iránt fogékonyak: „Ábrándokat kerget”; de tessék mondani, hol tartana a mai civilizációnk, ha nem lettek volna az emberiségnek nagy álmódzó, gondolkodói, csak később értékelt és megértett ábrándozói.

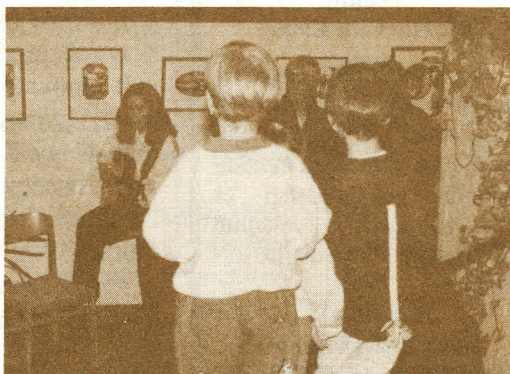
Mindenki felépíti a maga „álmovilágát”, ahova elmenekül, hacsak néhány percre, órára is, s van aki a „világot” leírja, „Jefényképezi” és megosztja velünk.

Ezt teszi Kapolcsi Kovács Csaba, azzal a néhány segédeszközzel, vésőkkel, kis rézkalapáccsal, amit egy vitrinben kiállított könyvillusztrációi mellett. Aki látja, nehezen hiszi el, hogy a képek ezeknek a kis eszközöknek a végtermékei. A mesevilág és e segédeszközök között van a művész, aki közvetít. Értékeinket őrizni, vigyázni kell. Az emberekben rejlő értékeket különösen. A kiállítás a bizonyíték rá, hogy érdemes.

Jó érzés tudni, hogy Kovács Csaba építésztechnikust és Kapolcsi Kovács Csaba grafikus művészt a közösségünk tagjaként ismerhetjük. E kiállítás, és megjelent könyvillusztrációi azt sejtetik velünk, hogy a város is egy értékkel, munkatársunk művészetével gazdagodott.

Mai világunkban ez sem kevés!

– Kozma –

Gondolatok a TMK-bálról...

A régi eróműves hagyományokat tiszteletben tartva január utolsó hétvégéjén, idén is megrendeztük az immáron 36. TMK-bált. Tele van a világ bajjal. Bármerre nézek, csalódott, pesszimista, depressziós embereket látok a szűkebb környezetemben is. Igaz, hogy szegény az ország, igaz, hogy nehéz a megélhetés, én mégsem hiszen, hogy fel kellene adnunk a harcot.

Tanuljunk meg örülni az apró örömöknek. Erre a tanulásra adtunk alkalmat, amikor elhatároztuk, hogy megrendezzük a bált. Úgy érzem, hogy ez a rendezvényünk évről-évre egyre népszerűbbé és sikeresebbé vált. Szinte meg sem kezdtük a szervezési munkálatokat, már akkor is ki lehetett volna tenni a művelődési házra a megtelt táblát.

Megnyugtató öröm számomra, hogy a résztvevők – ha csak egy este is – a gondjaikat a kapukon kívül hagyhatták.

Ha kollégákkal, barátokkal, ki-ki saját meghívott vendégeivel együtt eltöltött könnyed, vidám mulatság után szívesen gondol erre a napra, akkor elérjük célunkat.

Ezúton mondok köszönetet valamennyi rendezőnek, segítőmnek és támogatónak is a tevékeny közreműködésért.

Továbbra is marad a jelszavunk:

Veletek, újra, ugyanitt!

Kovács László